

tier. Jeg beklager, at det ærede Medlem har udtalt sig om dette Spørgsmaal. Jeg vilde egentlig gerne have undladt at berøre det, thi Forhandling om dette Spørgsmaal har fundet Sted indenfor Regeringen eller rettere indenfor Ministeriet, og for den hellige Borgfreds Skyld, og fordi jeg selv er et fredseligt Gemyt, har jeg ikke nogen Lyst til at kaste noget Strids- emne ind i Forhandlingen om en Sag af den Beskaffenhed som den foreliggende, som jeg og som ogsaa Tinget har den største Interesse for, og som Tusinder af Mennesker venter paa at se gennemført. Jeg vilde meget nødig vække nogen Strid om denne Sag her i Tinget. Men jeg maa sige, at saaledes som det ærede Medlem udtrykte sig, saaledes var fra Begyndelsen ikke Partiet Venstres Stilling. Den var skarpere, end det ærede Medlem har nævnt. Dette kan ligge i, at det ærede Medlem ikke har været ganske inde i den Forhandling, som er ført indenfor hans Parti, maaske ikke ganske har opfattet, hvad der er sket. Men naar jeg har sagt dette, vil jeg, som sagt, for Fredens Skyld ikke sige mere, i det Haab, at man derved er over Vanskeligheden, og at vi ikke behøver at diskutere dette. Men det er af lutter Hensynsfuldhed, jeg ikke siger mere.

Det ærede Medlem (N. Neergaard) kom saa ind paa en længere finansiel Ud- vikling af, hvorledes man overhovedet skulde komme til Dækning. Jeg forstaaer ikke rigtig, hvorfor det ærede Medlem holdt dette Foredrag ved denne Lejlighed, thi dels har det ærede Medlem holdt lignende Foredrag før — og skønt det var smukke og velvalgte Ord som altid, naar det ærede Medlem taler, bliver det naturligvis, naar man har hørt det flere Gange tidligere, noget mindre spændende og fristende for Tilhørerne —, dels kan der ikke ved denne Lejlighed med nogen Nytte diskuteres om dette Spørgsmaal. At vi kommer til at diskutere det hele Spørgs- maal om Dækning af Statens forøgede Udgifter, er klart, og jeg har for Resten ogsaa nævnt, hvad ingen kunde tvivle om i Forvejen, at i de første Maaneder af næste Aar vil Forslag om Indtægtslove eller Skattelove blive fremsat af Regeringen. Men nu i Øjeblikket at diskutere, hvor- ledes vi skal opnaa Dækning, finder jeg egentlig ikke formaalstjenligt. Jeg skal derfor ogsaa, for ikke at yppe mere Strid end højst nødvendig, sige de færrest mulige Ord derom.

Det ærede Medlem sagde som tid- ligere, at vi maatte gaa til en forøget Mer-

indtægtsskat og til andre Skattelove. Det ærede Medlem begyndte med — og det maa jeg hellere nævne først —, at jeg vistnok neppe havde bevaret mit saakaldte lyse Syn paa Balancen mellem Statens Indtægt og Udgift, som jeg havde haft ved første Behandling af Finans- lovforslaget. Jeg tror nu ikke, at mit Syn var saa særdeles lyst. Jeg sagde alle- rede den Gang, at der ikke var nogen Sortseen, som jeg ikke meget godt kunde deltage i. Paa den anden Side var jeg nødt til at regne med de faktisk værende Forhold. Og i saa Henseende maa jeg sige, at efter de Oplysninger, der forelig- ger for mig, og som ganske anderledes vil fremtræde for alle, naar dette Aar er ude, og vi er kommet ind i næste Aar, kan jeg i dette Øjeblik ikke se, at det ser saa slemt ud, at jeg egentlig har stor Grund til at forandre mit Syn. Det, som vil være yderst lærerigt i finansiel eller budgetmæs- sig Henseende, hvad man vil kalde det, er, hvorledes Kalenderaaret 1916 vil forme sig med Hensyn til Indtægt og Udgift. Thi i dette Aar, 1916, vil vi første Gang faa en Indtægt af Betydning gennem Merind- komstskatten, ligesom vi for øvrigt ogsaa vil have en betydelig Indtægt gennem Børsskatten. Af de to første Krigsaaar, hvis jeg kan benytte dette korte Udtryk, kan vi slet ikke regne 1914, idet vi da slet ikke var forberedte paa at faa forøget In- dtægt. Vi optog et Laan for at dække kommende Udgifter. Ingen anede, hvor længe Verdenskrigen og dermed hele denne bedrøvelige Tilstand skulde vare. Man havde heller ikke den Gang den For- nemmelse, at Verdenskrigen vilde vare Aar og atter Aar. Heller ikke 1915 kan tages med i denne Betragtning; da var vel nok en Merindkomstskat bragt til Veje, men, som ærede Medlemmer ved, var alt, hvad den indbragte, 6 Mill. Kr., et ganske forsvindende Beløb overfor den forø- gede Udgift, som indtil da væsentligst faldt paa de militære Budgetter. Det er først senere, vi kommer til de store Ud- gifter paa de civile Budgetter, og da sær- lig Dyrtidsforanstaltninger af den Art, vi her drøfter. Men i det Aar, som nu nær- mer sig sin Afslutning, har vi haft dels en almindelig Indtægt ad ordentlig Vej, dels en overordentlig Indtægt og ende- lig en Indtægt gennem Laan, som det gælder om i en vis Grad at dække gennem Statens almindelige In- dtægt. Men denne Indtægt ved Laan er paa den anden Side den egentlige Merudgift i Kalenderaaret for Staten. Det, som vi har